

De ce ne provoacă Ana și Simion?

Această istorie descrie o credințioșie, care va fi răsplătită. Este o istorie în care *sfârșitul* fericit a doi oameni este întâmpinat de un *început* plin de speranțe. Cei doi sunt puțin luați în seamă în istoria crăciunului, așa cum a fost și în viața lor de mai înainte. Să descoperi această întâmplare și să te bucuri de ea este asemenea unui cadou neașteptat, pe care îl descoperi târziu în seara de crăciun, și pe care aproape că îl treci cu vederea sub hârtia de ambalat cadouri.

Istoria începe în Templul din Ierusalim, unul din locurile cele mai vizitate din lume. Grupe de preoți trec pe alături, ca să-și îndeplinească misiunile lor sfinte. Pelerini din toate punctele cardinale vin, deoarece vor să vadă această clădire și să se închine Domnului. Aici, în Locul Preasfânt, este locuința lui Dumnezeu. Numai aici poate Dumnezeu să fie adorat cu adevărat, numai aici ascultă El rugăciunile și primește jertfe.

Și desigur aici se găsesc totdeauna și unii excentrici. Orice monument renumit atrage excentrici. Noi suntem înclinați să ignorăm pe astfel de oameni, oameni ca acest **Simion**.

Simion vine de mai multe ori pe săptămână aici. Prin dăruirea sa față de Dumnezeu, este atras de Templu ca de un magnet. Tot timpul vieții sale Simion a atârnat permanent de o făgăduință: că ochii lui bătrâni, oboșiți, vor vedea pe Mesia, înainte ca ei să se închidă pentru ultima dată. Duhul lui Dumnezeu i-a dat această făgăduință. Imaginați-vă aceasta! El, Simion, va vedea pe Alesul lui Dumnezeu – și aceasta în curând! Trebuie să fie curând, deoarece el este deja bătrân și nu mai poate aștepta mult.

Rudeniile lui au încercat prudenți să contrazică pe bătrânul Simion, dar el nu a acordat nicio atenție scepticismului lor. Mesia va veni! *Și el îl va vedea!*

Mulți ani a căutat cu privirea spre acest eveniment. Preoții nici nu mai bagă în seamă prezența lui. Pentru ei el este numai un om bătrân, care suferă de halucinații. Să-i lăsăm credința în povești, căci ea îi oferă ceva, de care el se poate agăța!

Astăzi Simion nu mai poate să-și stăpânească zâmbetul. Oamenii pot să-și holbeze ochii la el – Dumnezeu i-a făcut cunoscut astăzi pentru a doua oară ceva. Mesajul era: „Du-te la Templu, bătrân prieten!” Și astfel el vine încet, târându-se, respirând din greu și sprijinindu-se pe baston pe pardoseala lustruită. Când a ajuns, a făcut o privire de ansamblu despre activitatea în Templu. Mult timp nu a văzut nimic deosebit. Și nici atunci, când tânăra pereche a venit cu Fiul lor cel mic – *dar el știe*.

Se pare că părinții aduc pe Copilul lor să-L închine lui Dumnezeu. Potrivit Legii, fiecare întâi născut trebuie adus înaintea lui Dumnezeu. Acest Fiul arată ca oricare alt copil, dar Simion simte iarăși acea căldură, acel sentiment care se împrăștie în el – acea confirmare, care poate veni numai de la Duhul Sfânt. În felul acesta el poate vedea, ceea ce nu se poate vedea cu ochiul. Inima lui află, ceea ce își dorea.

Simion se grăbește să meargă la această familie, ținându-se cu ambele mâini de ciomag. Părinții se miră de îndrăzneala lui. Iosif se dă un pas înapoi, dar Maria înțelege și pune atentă Copilul ei în brațele lui Simion.

Bătrânul privește plin de uimire și venerație la legătura moale, perisabilă, din brațele sale. Lacrimile se scurg pe ridurile adânci de pe fața lui. Când cu mâinile tremurânde ridică Copilul, o rugăciune de mulțumire începe să se scurgă din gura lui. Cuvintele lui devin o cântare și tot Templul se liniștește, ca să asculte:

»Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel!« (Luca 2,29-32).

În această zi preoții și pelerinii privesc cu ochi mari la Simion, ca și cum l-ar vedea pentru prima dată. Când însă Simion dă atent Copilul înapoi mamei Sale, pare ca și cum un nor de grijuri mari ar întuneca strălucirea ochilor săi. Simion vorbește foarte serios cu Maria, și numai aceia, care stau în apropiere, pot să înțeleagă cuvintele lui. Este vorba de Copil, care va fi iubit, dar care va fi

și respins. Acest Fiu va face cunoscut gândurile oamenilor. Cuvântul său profetic face pe mamă să tremure.

Și tocmai în acest moment începe partea a doua a istoriei. O femeie apare și începe să laude pe Dumnezeu cu voce tare. Toți „oaspeții casei” o cunosc: este **Ana**, bătrâna de 84 de ani, despre care se presupune că era o profetesă. Unii, ca și Simion, vin mereu la Templu; Ana dimpotrivă, nu părăsește niciodată Templul. Mulți ani Templul a fost lumea ei toată, și oamenii simt, că nimeni nu poate fi mai aproape de Dumnezeu ca acela care a petrecut așa de mulți ani în apropierea imediată a celui mai sfânt loc de pe lume.

Se povestește, că Ana a fost cândva căsătorită. Dar soțul ei a murit, când cei mai mulți dintre cei care erau de față nici nu se născuseră. Câte prezentări ale noi născuților nu a văzut ea deja? Dar niciodată nu a reacționat ca acum! Ceea ce pare să știe Simion, vestește ea public. Ea spune tuturor, că Mesia a venit. Ea spune despre faptele viitoare ale lui Isus – care Însuși este Dumnezeu, Domnul domnilor, care vorbește prin această femeie bătrână!

Mulți ani își vor aminti oamenii de această zi remarcabilă din Templu. Vestea bună vine din gura acelora, de la care nimeni nu s-a așteptat – nu de la preoți, ci de la doi bătrâni, credincioși uitați.

Ei devin mesageri, deoarece au fost credincioși. Și o altă veste plutește în această istorie de crăciun – vestea, că Dumnezeu răsplătește pe cei credincioși. Copilul Hristos este un cadou pentru toți, atât pentru cei din trecut cât și pentru cei din viitor. Dar aceia, care Îl cunosc, vă vor spune, că una din bucuriile cele mai mari este dată slujitorilor credincioși, înțelepți, și aceasta este ușor trecută cu vederea de ceilalți.

Întrebări la această temă

- Vă amintiți de cineva care este caracterizat de o răbdare, credincioșie și încredere deosebită? De ce?
- Ce ați face, dacă cineva ar arăta un interes așa de mare față de primul dumneavoastră copil? De ce?
- Pentru meditarea în continuare: Următoarele locuri din Biblie conțin făgăduințe pentru aceia care sunt credincioși. Citiți fiecare loc din Biblie și identificați făgăduințele despre care vorbesc: Proverbe 28,20; Coloseni 1,2; 2 Timotei 2,11-13 și Apocalipsa 2,10.

De ce mulți oameni sărbătoresc crăciunul la 25 Decembrie?

Unii denumesc evenimentul nașterii lui Isus ca „primul crăciun”. Dar a fost așa? Aceasta depinde foarte mult, de ce înseamnă de fapt cuvântul *crăciun*.

Dacă prin aceasta vrem să spunem nașterea lui Isus, atunci desigur nici un alt eveniment nu este primul crăciun.

Dar are loc această sărbătoare cu adevărat în ziua nașterii lui Isus Hristos? Nu se poate spune cu certitudine. Învățații au încercat multe secole să găsească un răspuns la această întrebare. Ceea ce noi putem ști cu o anumită siguranță, este, că Isus S-a născut aproximativ în anul 4 înainte de Hristos. (Da, aceasta ne surprinde, când vorbim de „*înainte de Hristos*”; fapt este, că atunci când a luat naștere calendarul nostru, s-a greșit cu câțiva ani.)

S-a născut Hristos iarna? Unele teorii cu privire la momentul nașterii Sale se referă exact la ziua în care noi sărbătorim crăciunul. Altele se referă la faptul, că păstorii păzeau oile noaptea, așa cum ne relatează evanghelistul Luca. Aceasta ar însemna un timp de primăvară, cu toate că aici s-ar putea referi la oile Templului, a căror soartă era, să fie folosite ca jertfe, și care tot timpul stăteau afară. Primii conducători ai bisericii creștine, care au trăit o sută sau două sute de ani după

Hristos, au sărbătorit ziua de 25 martie, așa numitul „*punctul primăverii*” – o zi importantă pentru oamenii din timpul acela cu interese mari pentru agricultură.

Dar de ce credincioșii nu au sărbătorit ziua nașterii Domnului lor chiar de la început? Zilele de sărbătoare oficiale au început să se dezvolte treptat, când au devenit tradiții fixe. În afară de aceasta mulți creștini din timpurile de început au atenționat cu privire la instituționalizarea credinței. **Origenes**, un teolog vechi, în anul 245 a fost împotriva sărbătoririi nașterii lui Isus. „*Păcătoșii nu sărbătoresc pe sfinți*”, a argumentat el.

Însă după un timp ziua de 25 martie s-a instituit ca punct central al anului calendaristic. În Evul Mediu această dată apărea ca momentul pentru sărbătoarea *Vestirea Mariei*. Se amintea de vizita îngerului Gabriel la Maria, ca să-i aducă vestea minunată, că ea va aduce pe Hristos în lume.

Când tradiția creștină s-a consolidat tot mai mult în timpul Evului Mediu, oamenii au vrut să sărbătorească însăși nașterea lui Isus. Era de înțeles, că o asemenea zi trebuia să fie la nouă luni de la vestirea făcută de îngerul Gabriel, pe care au pus-o în legătură cu 25 martie. Au calculat bine și au ajuns la 25 decembrie, ziua *solstițiului de iarnă*. Și în felul acesta ziua de 25 decembrie a devenit data tradițională a sărbătorii crăciunului.

Și alți factori au avut influență asupra legăturii dintre crăciun și data de 25 decembrie. Această dată a fost deseori folosită pentru sărbători în vechea Romă. Desigur, la început creștinii și romanii au avut puțin a face unii cu alții. Însă în timpul lui **Constantin** numele celor două grupe a fost folosit aproape ca sinonime. Căci în Europa de vest creștinismul era acum identic cu „biserica romană”. Era inevitabil: de îndată ce influența creștină a pătruns în imperiul roman, și influențele romane au pătruns în creștinism.

În cele din urmă ziua de 25 decembrie a devenit ceea ce este ea astăzi: o zi de sărbătoare, care unește ceea ce este sfânt cu lumea. În timpul lui Constantin apariția zeului roman *Mithras* era sărbătorită în aceeași zi cu nașterea lui Isus! Și până astăzi simțim la sărbătoarea venirii Fiului lui Dumnezeu concurența „idolilor” moderni ai plăcerilor, consumului și materialismului. Domnește o discrepanță fără remediu între elementele creștine și cele necreștine, care luptă să ne atragă atenția în timpul de advent.

După perioada lui Constantin, cultul lui Mithras a dispărut repede. Cu timpul au dispărut și vechile sărbători romane și păgâne. Cândva această zi de sărbătoare a fost pusă în legătură numai cu numele lui Hristos.

Deja în anul 336 după Hristos erau în Roma sărbători de crăciun. Copilul, care a venit neobservat într-o iesle în Orientul Apropiat, a cucerit în numai trei secole capitala marelui imperiu mondial. Cu fiecare sărbătoare de crăciun a fost vestită și nașterea Sa și Trimisul divin. Mesajul Său a ajuns la inimile oamenilor, oriunde urmașii Săi călătoreau. Și cum călătoreau ei! Misionarii au ajuns în colțurile cele mai îndepărtate ale Europei și Asiei, au traversat mări, au ajuns în Africa și America – pretutindeni unde trăiau oameni și aveau nevoie de Salvatorul.

Astăzi putem auzi în fiecare an la 25 decembrie pe toate continentele locuite cântări de crăciun. Le putem auzi în mii de limbi și dialecte. Aceleași istorisirii de crăciun iubite se povestesc mereu, începând cu vizita lui Gabriel și până la trădarea lui Irod. Copiii desenează iesle și cămile. Emisiuni speciale și ilustrații întreabă mereu: „*Cine a fost acest Om din Nazaret, care a trăit cu două mii de ani în urmă și care și astăzi dă naștere la o așa dragoste și o așa ascultare?*”

Mulți creștini scot în evidență acest timp la sfârșitul anului, ca împreună să se gândească cum Dumnezeu a devenit om și cum oamenii pot să vină înapoi la Dumnezeu. Și niciodată în timpul anului nu sunt bisericile așa de pline până la refuz, ca în timpul sărbătorilor de crăciun!

Da, noi am dori cu plăcere să știm ziua exactă și anul exact al nașterii Sale, unde exact a stat ieslea, din ce țară au venit oamenii înțelepți și cărei galaxii aparținea steaua Betleemului. Dar fără să ne gândim prea mult, recunoaștem că noi știm tot ce trebuie să știm cu adevărat.

Și ce este cu 25 decembrie? Ea este o zi, ca toate celelalte. »*Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui*« (Romani 14,5).

Crăciunul este o zi când se fac daruri și este o zi a bucuriei, un timp de împăcare și de dragoste, în care putem să ne dăm seama, cum într-o zi lumea întreagă își va pleca genunchii înaintea Împăratului care va veni.

Dar și toate celelalte zile ale anului sunt „crăciun”. Aceasta este mărimea cadoului mare făcut nouă de Isus.

Întrebări la această temă

- Ce gândiți: de ce cele mai multe biserici sunt pline până la refuz numai în timpul sărbătorilor de crăciun?
- Ar fi ceva deosebit pentru dumneavoastră, dacă data nașterii lui Isus ar fi alta decât 25 decembrie? De ce, sau de ce nu?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Romani 5,1-11. Numărați darurile, pe care noi le primim prin nașterea lui Isus și prin viața Lui de jertfă.

De ce a venit Isus?

Când luna a luminat vârfurile copacilor și vântul de seară a răcorit pielea ei, Maria s-a odihnit, ca să-și refacă puterile. Ea privea cu uimire la Darul mic și viu din brațele ei. Desigur, fiecare copil este un dar al cerului – și în mod deosebit întâiul născut.

Dar Maria a înțeles, că Copilul, pe care Îl ținea în brațe, era deosebit de toți ceilalți copii, care s-au născut vreodată. Ea știa ce i-a spus îngerul odată și ceea ce i-a confirmat inima ei: la sânul meu este Fiul lui Dumnezeu. Erau exact cuvintele, era exact denumirea, pe care îngerul o spusese: *»Fiul lui Dumnezeu«* (Luca 1,35). *Dar întrebarea era: De ce?*

Ne putem imagina pe Iosif, cât de mândru stătea lângă soția lui. El se va îngriji, va veghea, așa cum fac tații. Probabil că Iosif a privit spre norii luminați de razele lunii și s-a gândit la tainele lui. Informațiile, care s-au dat perechii logodite, erau foarte limitate. Ce exact a făcut Domnul în acest mic oraș, în această noapte liniștită, în această provincie neînsemnată? Când Dumnezeu intervine în treburile omului, tot pământul trebuie să tremure. Dar aici avem a face cu o scenă, care se poate întâlni oriunde în lume: o mamă, un tată, un Copil. *De ce cerul a fost preocupat cu astfel de scenă aparent neînsemnată?*

Iosif a făcut, ceea ce am fi făcut și noi. El s-a gândit mereu la ceea ce a trăit. El s-a gândit încă o dată la cuvintele vizitatorului lui ceresc. Îngerul i-a adus mesajul: *»Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale«* (Matei 1,21).

Cuvintele îngerilor probabil că nu se pot uita niciodată. Îți aduci aminte de ele, le apreciezi valoarea, te gândești mereu la ele în inimă, le împărtășești numai cu prietenii cei mai apropiați și cei mai de încredere. Maria și Iosif au avut parte fiecare de vizita unui înger, și fiecare avea în mână o parte din puzzle. Mariei i s-a spus, cine era Baby, și lui Iosif i s-a spus, ce va face El mai târziu.

Aproape că nu există nicio îndoială, că pe măsură ce Copilul creștea în înțelepciune și vârstă, Mariei și lui Iosif îi veneau mereu în minte cuvintele:

»El este Fiul lui Dumnezeu.« - »El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.«

În evangheliile găsim pe Isus ca tânăr, care vorbește deseori despre misiunea sa. Primele Sale cuvinte, care ne sunt făcute cunoscut, sunt adresate părinților Lui. Ele includ mesajul, că ei ar fi trebuit să se aștepte, că El este acolo, unde este vorba de cele ale Tatălui (Luca 2,49).

Însă Luca ne relatează, că părinții Lui nu au înțeles cuvintele Lui. Ce era cele ale Tatălui? Cine era acest tânăr cu corpul de doisprezece ani și cu înțelepciunea nelimitată în timp? Ne putem imagina discuția liniștită dintre Maria și Iosif după acest eveniment. „*De ce a venit Isus?*” Și când

se va împlini timpul – așa cum nu se va putea evita – unde se va duce El? Ce va face El? Va înțelege vreodată lumea taina incredibilă dintre cer și această familie mică?

Când a venit ziua împlinirii, la aproximativ trei decenii după nașterea Sa, s-a văzut că Isus avea identitatea, care i-a fost revelată Mariei de către înger, și că El a împlinit misiunea, despre care a auzit Iosif. Ne putem imagina, că El a vorbit deseori cu cei doi. El a vorbit cu învățătorii iudei. El a studiat exact cuvintele prorocilor. Și El a afirmat: „Eu sunt Acela, pe care Isaia L-a descris cu mulți ani în urmă” (compară cu Luca 4,17).

Nu există nici un timp, în care să-I fi părut rău de renunțarea la o viață simplă, o viață normală – o viață cu soție, copii și nepoți -, căci El știa, că El nu are voie s-o aleagă. El avea o inimă credincioasă. Când a știut, că a sosit timpul, S-a dus singur în pustie și a renunțat la mâncare și băutură. Acolo, în singurătate, identitatea Lui și misiunea Lui au fost una. Isus a întâlnit acolo ispitele diavolului – și li S-a împotrivit.

Și când a apărut public, Isus a răspuns mereu la această întrebare: *Care a fost sensul venirii Lui?* În mai multe ocazii, care ne sunt relatate în Evangheliile, El a folosit formularea: »*Eu am venit ...*

- *în Numele Tatălui Meu.*« ..... (Ioan 5,43)

- *ca să chem pe cei păcătoși.*« ..... (Matei 9,13)

- *ca să fac voia Celui care M-a trimis.*« ..... (Ioan 6,38)

- *ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric.*« ..... (Ioan 12,46)

Dacă folosim aceste relatări păstrate în scris ca și cheie, recunoaștem că El era foarte conștient de misiunea Sa. Oamenii normali nu vorbesc niciodată despre aceea, că ei au venit *în lume*; lumea aceasta este casa noastră. Isus a folosit vorbirea unui *Oaspete*. El a folosit vorbirea unui *Mesager*, care are de îndeplinit o misiune scurtă, dar urgentă, o misiune grea.

Probabil că afirmația Lui cea mai clară cu privire la motivele venirii Sale a făcut-o în ziua când a întâlnit un om mic, de evitat, cu numele Zacheu. Acesta a devenit un om bogat prin corupție. Când însă Isus a trecut prin cetate, omul mic a fugit înaintea mulțimii și s-a urcat într-un copac. El nu s-a rușinat de atitudinea lui publică lipsită de demnitate – renumele lui era și așa ruinat. În fond el s-a îmbogățit numai prin profitarea de prevederile hotărârilor cu privire la impozit ale romanilor. Oricine gândea atunci, că un Învățător cu renume al adevărului divin va ignora pe un astfel de parazit.

Dar – imaginați-vă! – Isus a chemat pe nume pe omul mic de statură și apoi i-a propus să meargă la el acasă, ca să mănânce împreună cu el. În ochii oamenilor, care erau în jurul lui Isus, aceasta era o greșală mare din partea lui Isus, și această părere au rostit-o cu voce tare. Isus a spus: »*Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce este pierdut*« (Luca 19,10). Să caute și să mântuiască ce este pierdut. În această afirmație se cuprinde muzică și maiestate. *O grupă*: cei pierduți. *Două* acțiuni; să caute și să mântuiască. Misiunea stringentă a Mesagerului este deci lucrarea de mântuire!

Să caute și să mântuiască. Ne gândim la naufragiații care se agață de lemne. Elicoptere plutesc pe cerul nopții și iluminează marea cu reflectoarele lor. Sunt în căutarea supraviețuitorilor, care trebuie salvați.

Ne gândim la o mină, care s-a prăbușit, în care sunt mineri la sute de metri sub pământ. Oxigenul este pe terminate și oamenii se târăsc în întuneric încoace și încolo și se întrebă, dacă mai pot spera în salvarea lor.

Ne gândim la un copil căzut într-o groapă adâncă, sau la o oaie, care s-a rătăcit. Un animal dintr-o turmă mare, cine îi va duce lipsa? Păstorul îi va duce lipsa. El va lăsa toată turma mare, ca să caute oaia – oricât l-ar costa!

Paza țărmlui va găsi pe marinari, și niciun plătitor de impozit nu se va plânge de costurile pricinuite de salvarea lor. Minerii vor fi salvați cu orice preț, și copilul pierdut va fi căutat atâta timp, până când va fi găsit. Aceste situații sunt foarte stringente, și dacă urmărim astfel de evenimente ne oprim, ne rugăm și sperăm.

Toți pompierii din New York, care au alergat la dărâmurile World Trade Center, nu s-au oprit nici o clipă, ca să se gândească la pericole. Au mers înainte, fiind gata să plătească prețul cel mai mare, pe care viața îl poate cere. Gândul de a slava este o parte componentă a ființei noastre; el ne mână să facem lucruri, pe care altfel niciodată nu le-am face.

Dar adevărata tragedie depășește aceste evenimente. Lumea se află adânc cufundată în propriile dărâmături, în întunericul provocat de ea însăși, în suferința, pe care singură și-a provocat-o. Cel mai mare dușman este puterea de neînving din noi, acest principiu, pe care Biblia îl numește *păcat*. Noi toți nu suntem conștienți de puterea lui asupra noastră. Noi știm că consecința păcatului este autodistrugerea. Și cu toate acestea ne înrobim păcatului sub tot felul de forme posibile ale lui. Nimeni nu are putere să se elibereze din ghiarele păcatului. De aceea urmările îngrozitoare ale stării noastre decăzute se simt pretutindeni. Dărâmurile sunt pretutindeni. Oamenii din lumea aceasta, miliarde de oameni, își doresc salvarea – deseori fără să înțeleagă ce doresc de fapt.

Atunci strălucește o lumină în întuneric. Un reflector luminează prin deznădejdea noastră.

Este Isus. El a venit în mijlocul nostru și spune: *»Am venit să caut și să mântuiesc ce este pierdut.«*

Cuvântul *evanghelie* înseamnă „veste bună”. Da, cu adevărat, această veste este așa de bună, așa nespuse de minunată, că lumea cu greu o poate crede. Un mijloc de vindecare de păcat a fost găsit. Pentru moarte există numai o alternativă – și această alternativă va fi așa de bună, că atunci, când noi o vom trăi, sufletele noastre slabe nu vor putea niciodată să cuprindă bucuria care se leagă de ea.

Dar va fi și mai bine.

Isus folosește încă o dată formularea *»Eu am venit«*. Motivul principal al venirii Sale a fost misiunea de salvare. Dar Isus a amintit și o a doua țintă: *»Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug«* (Ioan 10,10). Când El a rostit aceste cuvinte a vorbit iarăși despre oi. El a spus, că un păstor fals exploatează oile; adevăratul Păstor iubește așa de mult oaia, că Își dă viața pentru ea. *»Eu am venit nu numai ca să vă salvez»,* a spus El, *»ci Eu am venit ca să vă dau o viață din belșug.»*

Mariei i s-a spus, că Fiul ei va fi Fiul lui Dumnezeu. Lui Iosif i s-a spus, că acest Copil va mântui pe poporul Lui de păcatele sale. Acestea erau cele mai mari două afirmații despre Copil, pe care ni le putem imagina. Dar noi ar trebui să înțelegem, ce se ascunde în spatele acestor două afirmații? Cum se poate explica unui orb curcubeul?

Probabil că nici îngerii nu și-au dat seama despre minunea Isus – marea minune a luminii, care ca un răsărit de Soare ceresc după mii de ani a început să străpungă noaptea. Noi stăm mult mai bine decât ei, căci pentru *noi* este valabilă informația Lui. Noi avem Testamentul vieții Sale. Și ce este cel mai bine: noi înșine putem face experiența, cum poate fi viața în toată plinătatea ei – așa de minunată, cum ne-a făgăduit-o Isus!

Întrebări la această temă

- Ați participat vreodată la o misiune sau acțiune de salvare? Ce va determinat s-o faceți?
- După ce ați citit acest capitol: care a fost motivarea cea mai înaltă a lui Isus, ca să vină pe pământ?
- Pentru meditarea în continuare: Acest capitol conține câteva din întâmplările din cuvintele lui Isus, care încep cu *»Eu sunt«*. Citiți următoarele versete, ca să găsiți mai multe motive, pe care Isus le-a numit pentru venirea Lui: Matei 5,17; Matei 20,28 și Ioan 17,8.